

LA TUIES

— Consti, senyora, que si seguim per aquest camí, no responc de lo què passi.
— De lo què passi, per on?

DIARIO SEMANA, "LAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

La conferencia de Pico a tajo de nuevo rico

Está lleno el "Barcelona" de gente que va a hacer goma, pero goma de debó no pas goma de... cartró (1). No falta un admirador del ilustre ex senador. Hay también ateneístas y dos poetas cubistas. Algún reporter sudado y más de un alto empleado. Es muy grande la impaciencia por conocer su elocuencia. Su presencia es saludada por una ovación cerrada. Nos habla con emoción de la Grrrran Exposición. Más de un cuarto ya ha pa-

y el hombre no ha terminado. No menciona para nada de Demóstenes la espada. Ni nombra en ningún sentido los pronombres del partido. No nos dice Barcelona el excremento que toma. Muestra palmatoriamente lo mala que es mucha gente. Vuelta al ruedo y ovación premia su disertación. Contenta la concurrencia sale de la conferencia. Y se van todos los pintas en direcciones distintas. Unos se van al "Colón" para tomarse un Picón, y a otros dan en Canaletas "Cinzano" con olivetas. Convencidos plenamente que Pico es muy elocuente.

RUFASTA
reporter consciente

PRUEBA DE UNA PELÍCULA

Esta mañana en el cine Semioscuro y a título de prueba ha sido pasada "Por los calzoncillos" película de aventuras en la que el joven y simpático actor Denni Grante realiza una fantástica proeza

(1) Si es que hay goma de (cartón, como Rufasta comenta, Pico habla bien cuando menta los pelos del corazón".

(N. de la R.)

dándole un navajazo en la cara a un rival suyo yendo en aeroplano. Siempre dijimos nosotros que este muchacho rayaría a gran altura.

LA SOLEDAD Y LA PAZ

Pues señor... (esto es el principio de un cuento de Calleja) De un cuento de Calleja. Sí, señores, sí, de un cuento de calleja, porque la acción se desarrolla en la calle de Tamborcitos, y no van a decir ustedes ahora que la calle de Tamborcitos es ningún boulevard. ¿Estamos? Bueno.

Verán ustedes que en una casa de la mencionada vía (ahora parece que escribo un suceso para *La Voz*) habitaba un señor que se decía Tomás y que como no tenía nada en que entretenerse, se dedicaba a hacer de inventor, que es una cosa que distrae. Inventaba de todo: máquinas para llenar los agujeros del queso de gruyere, motores para somniers de gran rendimiento, fósforos de la Arrendataria que se encendían y todo, como si fueran de contrabando y hasta caracoles artificiales. ¡Había que ver al buen Tomás, que por cierto, se decía Hillo de primer apellido, cuando decía Eureka! como Arquímedes cuando descubrió la Patagonia!

Un día, el hombre, que tenía una barba que se parecía a una cosa que hay en el castillo de Montjuich (¡sí hombres! barba-cana!) empezó a rumiarse cómo haría una tintura que diera buenos resultados. Mezcló trementina, anís del Mico, agua de Carabafia, humo de estampa y un poco de permanganato, lo barrejó bien barrejado, remenó bien remenado como si bailara la rumba y por fin obtuvo un producto que era muy superior en apariencia y resultado al Céforo Oriente Lillo (conste que no

nos han puginado ninguna pafia por el reclamo).

Contento y satisfecho, Tomás, a quien sus amigos conocían por Thom (¿quién no ha oído hablar del Thom Hillo?) se tiñó la barba, y, la mar de reconocido y cachondo, marchó a ver a su amiga, la simpática Soledad, con quien estuvieron en amigable conversación hasta que llegó la hora de marcharse a cenar.

Endrapó nuestro hombre y, después de cenar, se fué al Café Tero, donde le esperaban varios amigos para jugar al tute. Tom Hillo, que no hacía otra cosa sino acicalarse la barba para que sus compañeros se dieran cuenta de la transformación, apercibióse de que la tintura, sin duda tenía poco secante, porque dejaba.

Y, ¡oh duda horrible que surgió en el espíritu de Tom Hillo! (¿Eh que me ha salido bien?) El hombre se dió cuenta de pronto que a su compañero Don Medín A. Sidonia también le desteñía la barba. El fantasma de los celos cernióse sobre la mesa del café (me parece que esto es digno de Contreras y Camargo).

—¿De dónde vienes, Medín? interrogó Tomás, amenazador.

—¿De dónde quieres que venga?, repuso tranquilamente Medín. De ver a mi amiga...

—¿Quién es tu amiga?, rugió iracundo Thom.

—Que ¿quién es? Tú no estás bueno. ¿No te acuerdas que es Paz, aquella rubia alta con quien nos hemos encontrado varias veces en el teatro? ¡Sí, hombre! La compañera de colegio de la tuya, de Soledad. Precisamente cuando la he dejado me ha dicho que acababa de estar con ella en su casa.

Y aquí tienen ustedes como la Paz y la Soledad estuvieron a punto de ser causa, junto con la tintura de Tom Hillo, de un crimen horripilante...

RAMÓN PÉREZ DE LA PELMA

NOTA DE LA R. Hemos estado bien bien tres horas rumiando para sacar la solución a este enigma. ¡Ya es una cosa bien peluda, ya! Rumien, rumien que ya sacarán el entrellado.

La mejor información sobre la próxima erupción del Vesubio la publicará "La Retaguardia" seis meses después del entierro de las víctimas de la catástrofe.

PARA APRENDER A BAILAR

los gozos de San Delgado tome usted un abono de comida y cena por un duro diario en la Pensión Cilla, calle del Sac, núm. 342, 3.º, 2.º

Lecciones de pianola, para señoritas bien. Madame Mimí, profesora de París. Moscas, 245, 3.º, 2.º

UN BUEN OBSEQUIO

A los catorce años de edad, el aventajado primogénito de los Barones del Mas Rampiño ha sido objeto de una valiosa distinción. El portero de la casa, le pescó el otro día empaitando a su lija, que se dice Calamanda y le endiñó dos mástics, quedando el chico hecho un axioma, que dice Pico.

Se proyecta un homenaje juvenil al estudioso y aplicado joven.

LANUTOS

Barcelona, 12 de març de 1925

Red i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4956 A.

SURT ELS DIJOLS

L'HISTORIA D'UN XEC

Un amic nostre, que ara està a París i es diverteix de valent, va tenir l'altra nit una aventura amb una *grisette* a la qual tingué després de fer un regal.

Mes a ell li racava donar quartos. Va recordar que duïa a la maleta el carnet de xecs del Banc de Barcelona. I n'hi signà un de dos mil francs.

Ara, calculin la seva sorpresa quan rebé una lletra de la franceseta, una setmana després, donant-li mercès pel xec que havia sigut religiosament pagat.

El nostre amic s'havia oblidat que tenia al Banc de Barcelona vint mil francs en el moment de la suspensió de pagaments, i que, com que el nou Banc liquidador abona de moment el vint per cent, el xec havia sigut íntegrament atès...

DEL CINE ESTANT

Quan estem cansat de cabarets, de dancings i de visites a cà'n "Verdura" nosaltres, noctàmbuls em-

pedernits, anem al cine. Les pel·lícules, amb bona fe, ens interessen. Les concurrentes, amb no tanta bona fe, tampoc ens són indiferents.

Un vespre d'aquests estàvem veient una pel·lícula sentimental americana quan davant dels nostres ulls aparegué el següent títol:

"¡Angel mio! ¡Mi corazón cuando oye tu voz se estremece de emoción y de amor!"

Ja en són d'avençats, els americans! Mirin que tenir un cor amb orelles!

LA NOIA GENEROSA

El senyor Rufasta, que de tant en tant, i d'amagat de la senyora Lliberata, fa una escapadeta pel món de la barrila, va anar una d'aquestes nits a l'Eden Concert.

En un recó del foier, l'Odila, aquella noia, peluda com un préssec, estava menjant-se un bifteck.

Quan el veié, la xicota agafà la forquilla, picà una patata i posant-la a la boca del nostre director, digué:

—Tingui, senyor Rufasta. No vull que pugui dir que no li he donat mai el tubèrcul...

LA LLETRA ANONIMA

—Acabo de rebre una lletra que em preocupa molt—deia l'altre dia En Josep al seu amic Conrad.

—Què dius, ara?

—Sí, noi. És una lletra anònima...

—Una lletra anònima?

4 — LA TUIES

- Sí, sí: sense firma.
- Ja sé de qui és!
- De qui?
- De la Clotilde, que no sap escriure...

UNA DISFRESSA PERILLOSA

Al menjador de cà la Pepita estaven fent ganxet cinc o sis xicotes mentre uns quants familiars fumaven, bevien i s'aprofitaven tant com podien.

- Saps què podríem fer? — digué una de les noies — Disfressar-nos per la Mí Carême.
- I de què ens disfressaríem?
- De xicotes decents!
- No m'enredaràs pas! Tota la tarda vindrien a darrera els xicots dient-nos indecències!

L'HORTOLÁ DE SANT BOI

De teves a meves!...

CARRER amunt, carrer avall, En Tusquelles es passeja pres d'una gran excitació. Se'l veu neguitós, desesperat, com si n'hi passés una de molt grossa.

En Rafecas, amic seu de molts anys, el topa en una de les seves anades i vingudes de tigre en-gabiàt.

— Què tens que estàs tan excitat? — li pregunta.

— Què tinc? Si t'esperes un xiquet ho veuràs què tinc. Avui en aquest carrer hi haurà un drama!

— Però què et passa?

— Lo més gros que li pot passar a un home casat: la meva senyora me la fregeix!

— De debò? I amb qui?

— No ho endevinaríes mai! És inconcebible, insuportable! S'enten amb el meu millor amic, amb En Regordosa, que viu aquí al davant. Ara són dintre i espero que surtin per fer una carnisseria!

En Rafecas, branda el cap tot mirant-se mig rient a En Tusquelles.

— I això et fa riure, beneit? — fa aquest, fora de sí.

— Naturalment! Com que és molt graciós.

— Home, no hi sé veure la gràcia!

— És clar.

— És fosc!

— Però escolta, Tusquelles, escolta: no fa més de tres anys que tu t'entens amb la seva dona?

— Ah, i a tu et sembla que és lo mateix? No n'hi ha poca de diferència!

ROS QUILLA

Nova moneda

EL bo d'En Ramon, anava atrassat d'apats amorosos i encara que no tenia a la butxaca lo què se'n diu ni una pela, va tenir la barra de fer tractes amb una comercianta d'aquest gènere, i sense el més petit regateig la cosa va quedar arreglada amb un durot.

Però a l'hora de pagar varen ésser les engúnies. Per fi, En Ramon, després de molts rodejos, va confessar a la Messalina d'ocasió que no tenia un cèntim.

Es va armar un aldarull de mil diables, intervenint-hi la «dispesera», el vigilant i el guarda del barri.

La noia volia cobrar, fos com fos, i jurava i perjurava que ompliria de bofetades la cara d'En Ramon si no la pagava.

Aquest, que era un frescales, preguntà al guarda:

— Escolti: vostè sap quina multa fan pagar a la delegació per desiones leves y escándalos?

— Sí, senyor: vint-i-cinc pessetes.

— Doncs, apa, noia: pega tant com vulguis, dóna'm un duro. Ja veus que encara te n'estal·lives tres!...

SEGARRETA

— Què rumies ara?

— Oh, què em sembla que abans ens havíem de casar.

DON JOAN DE TERRASSA

CAPITOL QUINT

ON, ABANDONANT PER UN MOMENT EL FIL D'AQUESTA NARRACIÓ, QUE ÉS L'ÚLTIM QUE ENS QUEDA, ES CONTA LA HISTÒRIA DE LA ELENA, AMB TOTS ELS PELS I SENYALS.

AQUELLA xicota, que d'una manera tan decisiva començava a intervenir en la vida de Don Joan, havia de tenir i tenia una història interessant. No era cap ex-raspa domesticada, ni cap pupila de la Cinta vinguda a més. Era una víctima del seu temperament xardorós com una mala cosa, era una esclava dels seus sentits, que l'havien portat a aquella vida agitada i turbulenta, ella que, dos anys abans, vivia en un modest piset del carrer de la Sagrera, honest i recatat, amb els autors dels seus dies. Tots haurien pogut ésser completament feliços si, la Elena, que era obedient, dolça i carinyosa, no hagués mostrat, des de petita, grans disposicions per milionària. A col·legi, sempre li havia agradat més llegir llibres que ningú sabia d'on els treia ni qui els hi donava, i que no eren precisament propis per a servir de premis de bona conducta, que acabar el tema o la labor. Varen intentar fer-la aprendre de modista, però ella deia que la vista se li cansava i que era una llàstima que per dotze pesetes a la setmana s'hagués de cremar uns ulls tan bonics com els seus. Amb allò, la raó no li mancava, perquè la Elena era bonica, esvelta, d'una carn blanca i fina com petxuga de gallineta, tenia un cabell i uns ulls negres i brillants, una cara d'àngel i les seves formes anaven cada dia arrodonint-se, provocatives, adquirint més fermesa i més temptació.

Quan sa mare es convencé de que la Elena no arribaria en la seva vida a fer altra cosa en el taller que tallar vestits a les companyes dient si el *novio* les duia o no al Pont del Mico o a darrera el Palau de Justícia, intentà endur-se-la al safareig on rentava cada matí enormes cubells de roba per a recollir uns ralets que els proporcionessin la miqueta, junt amb els pocs que portava el seu marit, sereno d'una fàbrica del Clot i home per qui els conflictes familiars no tenien mai cap transcendèn-

cia. A ell, mentre el deixessin anar a fer la manilla al cafè del carrer de la Muntanya, tot el que passés a casa seva el tenia sense cuidado. — Per això hi ha la dona, deia. Ella és qui té de cuidar-se de la educació de la nostra Elena. Si fos un xaval, jo prou que l'hauria estirat per una orella i el tindria a la fàbrica picant ferro o fent anar màquines. Però vés que sé jo si la noia ha nascut per modista, per sastressa o per planxadora. Jo, mentre donant a la Madrona els sis drets setmanals trobi el menjar a taula i el *percurador* a principis de mes no em digui que no ha cobrat el pis...

Mes aquella situació no havia de continuar. A la Elena, com és natural, no li van provar tampoc, els cubells de roba. Deia que s'encostipava i que si li feien fer aquell ofici es tornaria tòxica. El seu pare, veient que aquella llar se n'anava a passeig, que no hi havia diners i que roba, coberts i un rellotge seu anaven prenent el camí de la Caixa d'Estalvis, prengué la resolució d'anar-se'n a Amèrica que pot dir-se fou l'única cosa bona que va fer en tota la seva vida aquell sant home. La senyora Madrona, ja resignada a la catàstrofe, a penes plo-

—La nostra família fa cinc cents anys que posseeix el títol.

—Doncs el meu marit l'ha comprat nou de trinca.

rà. La Elena, indiferenta als problemes familiars, es tornava més indolent cada dia. Tenia set o vuit promesos a l'hora. Li agradava molt el cine i quan era al llit somniava que la raptaven en aeroplà. Al matí, com que havia passat la nit agitada, no hi havia força humana que li fes obrir els ulls. Les noies que al matí tenen grans dificultats per obrir els ulls, tenen, en canvi, grans facilitats per obrir-se de cames. I vingué lo irreparable. Un diumenge al matí, un diumenge d'estiu tebi, serè, un diumenge en el que suraba en l'ambient una atmòsfera sensual, la Elena sucumbí i féu ofrena de la seva virginitat impaciente de sacrificar-se. Fou un fadrí carboner del carrer de Sant Joan de Malta el que gaudí les primícies d'aquella criatura de trenes d'èban, que li entregà la seva innocència com si es volgués desfer d'una cosa que li feia nosa. En el fons de la mateixa botiga, fosca i baixa de sostre, damunt les sàrries de cok, a prevenció recobertes d'una *Vanguardia* sencera, tingué lloc la caiguda de la Elena, aquell pas decisiu en la vida de moltes dones i que molts cops resta reduït a un episodi vulgar i, molts cops, risible.

Fora aquell matí d'emoció suprema per la ponce-lla devinguda des de llavors flor en ple esclat el carboner no deixà altre record en la vida de la Elena. Dos mesos després d'aquell diumenge memorable, ell se'n va anar a treballar a una carboneria de Gràcia i la Elena començà a aprendre a fer de manicura, ofici que li semblà adequat a les seves bones disposicions pel no fer res. Des de llavors, féu coneixença amb una pila de gent que li perfeccionà molt els seus coneixements. Una ballarina, dos cupletistes, una tanguista de l'"Excelsior", un xicot de vida i posats indefinibles i un professor de música. La planeta de la noia ja estava tirada. Les taules l'atreien cada dia més. Una lenta transformació es feia en ella. La criatura menuda, prematurament iniciada a l'amor anava adquirint cada dia un nou esclat. Es feia més plena, més femella, més sensual, sense perdre, per això, aquella carona in-

— Què mires?

— Contemplo el panorama, perquè fins ara només em deixaves veure els núvols.

gènua i aquella línia pura del seu cos. Conservava tot el seu encís infantivol, la frescor de la seva rialla i la dolçor exquisida de l'adolescenta, ja mestressa en amor. Era la doneta deliciosa que un no res separa encara de l'amant professional, aquell no res que fa més temptadores, més incitants, més ubriagadores que cap, les seves carícies de gateta enjogassada que tantes desgràcies fan en el cor i en la butxaca dels homes. Estava desconeguda, havent ja atravesat aquell pas que separa a la Eva innocent de la Eva pecadora.

I com que ella insistia, i el professor de música també, i una de les seves millors clientes que se l'estimava molt i la petonejava com una boja quan estaven soles, li deia que era una llàstima, la Elena féu perdre a la seva pobra mare la poca xaveta que la misèria i els disgustos li havien deixat, i després d'un mes d'acadèmia, debutava a l'"Ideal Concert" amb deu pessetes diàries, el vint per cent de les consumacions, *bolos* a Tarrassa de tant en tant i alguns bitlletets de cinquanta que l'Artur o En Pepet — aquells corridos music-hallescs orgullosos i insignificants — afluixaven de tant en tant pel gust de poguer dir: "Mira: aquest és el meu *nano!*"

Ja no vivia a la Sagrera. Havien traspassat el pis i, en una caseta nova del Poble Sec, la Elena i sa mare installaren el seu nou hostatge amb mosaic, electricitat i una portera no gaire morruda. L'Artur els hi donà dos cents duros pels mobles: un armari de melis, un menjador de roure i un llit tot blanc per la noia. I la Elena, fins llavors gandula i abandonada, en trobar-se en aquell niu nou, clar, ple de sol, senti renéixer el seu esperit de noia de casa. Va posar en aquell reconet del Poble Sec un carinyo que mai havia sentit pel seu pis de la Sagrera, fosc i humit, i cada dia l'ornava amb un bibelot nou. Un Cupido, el retrat de l'amiguuet de torn, la *foto* de la estrella amb una dedicatòria carinyosa...

Tornava a ésser obedienta, respectava a sa mare i es sentia del tot feliça. A casa seva entraven tots els bitllets de cent que feien falta. I la senyora Madrona, satisfeta de poguer acabar els seus dies en un interior reposat, sense engúnies, sentia créixer la seva admiració per la noia. Quan n'hi contaven alguna, s'esforçava ella mateixa en que no devia ésser tant com deien, i se l'imaginava sempre com a casa seva, ordenada i senzilleta "com si no hagués nascut per allò" i pensava que la Elena en decidir-se a fer aquella vida ho havia fet per sacrifici, perquè no manqués res a casa, i cada matinada a les tres, l'anava a esperar a la vaqueria del carrer Nou, on la seva filla, després d'haver-ne fet de verdes i de madures pels reservats, acudia a pendre el darrer cafè amb llet per anar-se'n després, totes dues, Paralel amunt, com una criatura a qui anessin a cercar, en sortir del col·legi, perquè cap homenet li fes una malifeta...

MARCEL TERRA

(Seguirà.)

Contes d'una ingènua

Baix... baixet...

CONTE DE BRASER

Jtu, Felícia, com va ser la teva primera ensopegada?

— Oh, és una narració molt interessant.

Figureu-vos que en va tenir la culpa un got d'aigua.

— Un got d'aigua? — vàrem preguntar totes a l'una no acabant d'entendre com per una cosa tan insignificant pot obrir-se de cames una noia honesta que sempre les hagi tingut apretades com una garba d'enciams.

— Sí, sí, per un got d'aigua. Va ésser una cosa deliciosa. Figureu-vos...

En agafar la Felícia el fil de la seva extravagant narració, totes ens apretàrem encuriosides al seu voltant, i ella seguí tota calmosa:

— Jo tenia setze anys. Estuejàvem a Arbúcies, on també hi havia el meu cost, En Josep, amb la seva família. Ja sabeu que jo sempre he estat molt entremaliada i nerviosa; que dels homes sols m'ha fet basarda una cosa; tenir-los a més de pam i mig de distància.

— Sí, és clar, no tractant-se d'un veritable fenomen...

— Això mateix. Cada tarda sortíem amb En Pepet a descobrir per entre l'herbei dels boscos d'alzines centenàries alguna fonteta de les mils i mils que brollen per aquells agradables llocs de delícies estiuenques.

Ja poden suposar que lo de les fonts era el de menys i que amb aquesta excusa ens fèrem un tip de d'allò i riure. Hi teníem una trassa jo a ensenyar i ell a mirar! Se'n feia uns tips, el lladre, de contemplar panorames mentre jo pujava davant seu muntanya amunt o m'ajupia amb qualsevol pretexte!

— Bé, sí; vols dir que En Pepet no cercava cap font; anava a la recerca d'un xaragall d'aigua de Caldes, i...

— No s'equivocava de camí, no, el trapassar! Una tarda, una tarda d'agost d'aquestes tan caluroses que sembla que les hagin fetes expressos perquè les noies innocents diguem que sí a totes les barbaritats que ens proposin, per grosses que siguin...

— Com més grosses millor, oi?

— Calla, cantària amb motoret! Doncs sí, com de costum, En Pepet i jo vàrem sortir a donar el volt. En éssent al mig del bosc, que era espès i intrincat com els voltants d'una mala cosa, ens assemtàrem prop d'una fonteta i, ara amb una excusa, i ara amb una altra, el teclieg i les apretades ens començaren a fer perdre el món de vista. Tement jo

un desenllaç massa complicat, per asserenar-me vaig demanar un got d'aigua al meu cost. I això em va perdre.

— Té, reina — jéu ell tot servicial —. És més fresca que una rosa.

— Són fresques les roses?

— Sí; fresques i boniques com aquestes galtones nacarades.

— És bonic el nacar?

— Bonic i dur com aquests pitets més enjogassats que els matonets de Pedralbes.

— Ah! És que són enjogassats els matonets de Pedralbes?

— No tant com l'argent viu dels teus ulls magnífics que sembla que ballin constantment la dansa al·lucinant de les temptacions!

— Caram! Hi ha una dansa que se'n diu de les temptacions? Com comença?

— Comença... comença... amb unes pantorrilles com aquestes, segueix amb unes àmfores de carn subjugadora com les que veig — continua amb uns sospirs fonsos com els que sento —, i acaba... acaba... veuràs...

— Bé prou que ens ho pensem com acaba: com el rosari de l'aurora — diguem totes a la una.

— Exacte; lo del rosari és una comparació justíssima. Ja veieu, doncs, com tenia raó el dir-vos que tot va venir d'un got d'aigua.

— De debò?... D'un got d'aigua? Mira què tall! Doncs, nosaltres no hi veiem la punta!

— No en facis cas; tampoc la veia jo en aquells moments!

Laura Brunet

UN ALTRE ÈXIT DE LA

Laura Brunet

Per si no n'hi havia prou amb el seu «chef-d'oeuvre»

El Talismán del Amor

ara se'ns ha despenjat aquesta habílissima escriptora amb un epíloc de

CUENTOS GALANTES

recollits en els seus viatges per les cinc parts del món (compresa la França Xica), que són «el no va más» de la literatura desenfadada i graciosa.

Un elegant volum de més de 200 pàgines, profusament il·lustrat i amb cubrija a tot color, per **2 pessetes.** — De venda: kiosks i llibreries

LECTURES

Les noveles curtes tenen una ventatja: que per quedar satisfeta en necessites dos o tres, i te les empasses sense ni adonar-te'n, la una darrera l'altre.

La radiomania

DIALEG... DE QUATRE

Dos matrimonis es troben en la Rambla; parlen el marit I i la muller II, El marit II i la muller I, sols miren.

MARIT I. I vostès encara no tenen la instal·lació posada?

MULLER II. Ca! aquest no vol decidir-se... com que ell no hi està fet a anar per les teulades, li roda el cap i té por de caure...

El marit II, mira a sa muller amb aire de compassió.

MARIT I. Doncs jo, fins sento Nova York. A més, això és molt còmode, molt barat i, sobretot, reté a l'home a casa tota la nit...

El Marit II, mira novament a sa esposa, ara amb aire de satisfacció.

MARIT I. Continuant. ...i això és el gran invent perquè els marits puguin tenir més vigilades a les seves donetes, que a vegades, l'estar soles a les nits els fa molt de mal...

La Muller I mira amb to de ràbia al seu propi.

MULLER II. Veu? Amb això no hi estic conforme. A casa, si la poséssim, com que ell no fa res durant el dia, podria entretenir-se sentint-la, i a la nit la podria escoltar jo. Estic persuadida que als homes els convé sortir després de sopar a pendre cafè. Això els tonifica, i els dona més clarividència per comprendre'ns a nosaltres en nostres penes i sofriments...

El marit II mira esverat a sa muller, mentre la muller I, mira tota riallera al marit II.

* * *

Al cap de tres dies tornen a trobar-se els dos matrimonis. El marit I i la muller II parlen en veu baixa, fins que ella, diu referint-se al seu marit:

—Tu sí que vas ben enredar-lo. Tot el dia se'l va passar pensant on posar l'antena, sense veure, pobre! que el millor lloc era el seu mateix front!...

CLARA DOU

Un bitllet gros

QUAN En Marcel, que era un xicot d'aquells que es porten l'oli, demanava a la Carmeta que es decidís a fer-li les concessions que ell tan ardentment desitjava, aquesta posava sempre algun pretexte per donar allargos a l'assumpte, però sense tancar la porta de l'esperança. I és que En Marcel tenia molts diners, era força generós i no li escatimava els regals. Convenia, per consegüent, no deixar-lo pas escapar.

La Carmeta era cupletista. Treballava en un concert del Paral·lel i cantava aquelles coses tan poc soltes que es fan per a que les noies tinguin un pretexte per bellugar el melic i mostrar lo que puguin a fi de tenir contenta a la parròquia.

En Marcel estava cada nit al foier i allí entre xampany, florista, limpiabotes, water i telèfon, que tot són pretextes per treure diners, deixava un

duro darrera l'altre, sense que això semblés disgustar-lo.

Però una nit, el xicot es veu que va sentir que la empenta li creixia més de lo regular i es decidí a posar sobre el tapet la qüestió de confiança:

—Què? Avui estàs disposada a fer un viatge en taxi al Mont d'Or?

La Carmeta, aquella nit, tenia imperiosa necessitat de *fondos* i va decidir acceptar, però condicionant la seva concessió:

—Sí... bé... Però, em donaràs un bitllet gros?

—Un bitllet gros? — respongué En Marcel—. Sí, dona! Ara que, per aquest preu, suposo que hi haurà viatge d'anar i tornar...

BROK HETA.

El treball intensiu

Són quarts de vuit del vespre. La Rambla està curulla de gent. A la cantonada del carrer de Ferran es topen dues xicotes amb els ulls pintats, la cara maquillada i abillades de manera que no deixen cap dubte respecte al seu modo de viure.

—Antonieta! On vas, a aquestes hores?

—No me'n parlis. Estic marejada.

—Sí... Se't coneix. Què t'has disgustat?

—No...

—Doncs, què tens?

—Què vols que tingui?... En tota la tarda no m'he mogut del llit.

—Que no et trobaves bé?

—Sí... Però és que he tingut la mar de visites...

FAR BALÁ

Entre amigues

La Susagna i l'Angelina són dues bones amigues, en el bon sentit del mot. Totes dues són casades i com que els seus respectius marits estan molt enfeïnats durant la setmana amb els seus negocis, van plegades a tot arreu, procurant divertir-se tant com poden. Cines, teatres, tes elegants, exposicions, tòmboles benèfiques, tot ho recorren des de quarts de quatre que es troben, fins a quarts de vuit que es deixen després de fer-se el fraternal petó en el que no hi ha la més mínima ombra de mala intenció. Són dues camarades que aprofiten les tardes en esplais honestes.

Un d'aquests dies, l'Angelina, a qui el seu marit té mig oblidada amb el tràfeg de les seves especulacions, confessà un pecat a la Susagna. Oh! no s'esverin, un pecat petitet d'aquells que no tenen gaire importància. El cas va ser que lamentant-se, davant la seva cambrera, la morena i càlida Júlia, de què el seu espòs no estés a penes per ella, aquella li començà a dir que semblava mentida, que, una senyora tan maca, tan encisadora, amb unes cuixes així i amb unes anques aixà, acceptés de consumir

LECTURES

A mi m'agraden les noveles llargues perquè l'argument et va entrant de mica en mica i s'hi troba més gust.

la joventut d'aquella manera. *Bueno*, que la cosa acabà, no en punta, que en punta no podia acabar-hi, però sí amb una escena íntima que no era precisament de les més edificants.

—Oh, Angelina! — respongué la Susagna, quan la seva amiga hagué acabat la seva narració—. Això està molt mal fet. Això és faltar al teu marit...

—Veuràs, Susagna, és que devegades, la ocasió, els nervis, la solitud, tot sembla conjuminar-se pel pecat...

—Jo sóc una dona de principis i aquesta relliscada teva és una cosa que la trobo injustificable. Mira: si a mí algun dia el meu marit m'oblidés, abans de fer lo que tu em dius, preferiria el meu cosí.

KAR PANTA

El pacte de seguretat

La Encarnació, filla de la senyora Manela, venedora d'ous de la plaça de la Llibertat, està trista i desconsolada pel comportament del seu marit, En Billó, manyà de màquines del *Vulcano*. Ja tenia raó, ja! Figurin-se que el xicot, als tres mesos de casats, havia començat a sortir de nits, a anar-se'n amb els amics, a no recordar-se per res d'ella i, lo que era pitjor que això, a escursar-li la setmanada.

Precs, plors, escàndols, res hi podia. Fins la senyora Manela l'havia esgarrapat un diumenge al matí, a les set, que tornava borratxo a casa seva. Allò era una desgràcia.

Tenint en compte tots aquests antecedents, no té res de particular que la pobra Ció, que era bona noia i tenia un bon pamet, s'entengués amb En Lluís, un veí seu, que tenia una parada als Encants i de soltera ja li havia fet l'aleta. Un dia, consentí en deixar-lo entrar a casa, un altre, en què li

—Saps noia, que em sembla que l'havem feta massa grossa?

—Psé!; regular: res més que regular.

fiqués el dit a l'ull amb la excusa de què hi tenia una brossa, després, en anar plegats a Les Planes, i per fi, en fer una visita al "Xalet"... I com que el marit de la Encarnació no tornava mai a casa abans de les dues del matí, ella acabà per consentir que les escenes amoroses entre tots dos tinguessin lloc en el seu propi domicili, una modesta torre del carrer de les Monges.

Quan la senyora Manela se n'enterà, va armar a la noia un escàndol de cà l'Ample.

—Boja, més que boja! I si el teu marit ve un dia i vos sorpren?

—No tinguis por, mamà... — digué la Encarnació—. Jo, ja preveig les coses. Precisament, per si el cas arribés, jo ja faig entrar sempre al Lluïset per darrera; per evitar tot perill.

B. ORRANGO

L'home dels proverbis

Així com hi ha qui fa collecció de sagells, i qui en fa d'exlibris o cap-i-cues, don Cast Pi, feia collecció de proverbis.

I l'home, entestat com estava en la seva dèria, repetia a tothora els que li eren més plaents. Amics, coneguts, fins estranys i tot, tenien de suportar la seva retòrica proverbística que treia dels més famosos textos faraònics, xinesos i bíblics.

Però un dematí, al seu despatx hagué de suspendre el seu treball de recerca, per acudir al telèfon.

Una veu, no del tot desconeguda, digué a l'aparell:

—Don Cast, cuidi's de la seva muller!

Després, res més. Un cop sec, de l'auricular al penjar-lo i el més absolut silenci.

—Vaja un benèit! — pensà el nostre heroi.

* * *

A l'endemà, i a la mateixa hora, nova trucada al telèfon, i nou advertiment a don Cast.

—Don Cast, cuidi's de la seva dona!!!

I el mateix silenci sepulcral després.

* * *

Al tercer dia, i a igual hora, un nou truc escamà al pobre don Cast.

Mig botzinant, acudí a l'aparell, i al sentir novament:

—Don Cast, cuidi's de la...

—Imbècil!! — replicà sense deixar acabar al comunicant—. Vagi a la porra!!

* * *

L'endemà, amb tot, estava ja esperant el timbre acostumat, i pensava entre sí, l'epítet que dedicaria a l'importú. Mes... aquell dia no picà. I l'home, per celebrar-ho, se n'anà més de jorn cap a casa seva. Ni mai que ho hagués fet! A l'entrar al pis, trobà la seva muller en braços d'En Ricard, un seu company d'estiueig.

—Com! Vostè?

—Bé, no s'amoïni, Don Cast. Un proverbí xinès que vostè va etzibar-me trenta sis vegades l'estiu passat, diu així: "Avisa les coses tres vegades; a la quarta, fes-les tu".

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'n envien propis d'esser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'esser coneguts pels barrilletes lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o Per correu postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i... !!

EL XOFER INCORRECTE

El Mero era incorregible. En quan pescava una minyoneta d'aquestes revingudes i accidentades per davant, per darrera i pels costats, no es recordava de l'auto, ni de l'hora en què havia d'anar a buscar el senyor. N'hi havia clavats d'escàndols don Joan! Però ell res: impertèrrit darrera les femelles sense fer el més petit cas dels crits del seu amo, perquè sabia de sobres que comptava amb la complacència de la senyora, cas de venir un daltabaix.

Un dia en què el va tenir més de mitja hora a la porta del casino, mentre ell despatxava un assumpte urgent a cà'n Verdura amb una raspeta, l'amo l'amo-nestà seriosament:

— Li advertixo, que si aquesta funció torna a repetir-se, l'imposaré un càstig de quinze dies de sou.

— Cregui, don Joan, que ha estat sense voler. No m'he dat compte de com passava el temps. Demés, estic segur de què si vostè m'imposa aquesta pena tan dura i sometem la qüestió a la senyora, ella, que és molt bona, me la faria aixecar de seguida.

EL NOI DEL VOLANT 13,013

MALA SENYAL

PER molt que la cerqués amb un llum, no podrien trobar en tot el planeta i el seu satèl·lit, una xicota a qui el mam agradés tant com a la Cetarineteta. Aquesta qualitat, que en una altra noia seria una tara greu, en ella és un gran avantatge, puix l'amo del concert on està de pepellona l'aprecia molt, en raó del xampany que fa destapar als cabrits.

Quasi cap matinada arriba a casa seva a peu. Per lo regulat, un xofer de taxi a qui de tant en tant fa do de les seves prodigalitats, és el què s'encarrega de recollir-la i portar-la a casa, on acostuma dormir fins a les quatre de la tarda. Llavors, passada ja la mona i

amb el cap serè es vesteix, dina, i cap a veure qui serà el pagano de la tarda s'ha dit!

Ara fa tres dies que la senyora Magdalena, la seva mare, està molt preocupada. Tot el temps que està a casa que li va a darreta.

— Cetarineteta: vols pendre alguna cosa?

— Ai, ai, no! Per què?

— Em sembla com si tinguessis mal de cap...

— No, no...

— Que t'has disgustat?

— No, mama...

— Què et passa, doncs?

— Per què m'ho preguntes? Si no tinc res!

— De debò?

— De debò!

— Jo estava amb ànsia i em pensava que no et trobaves bé...

— Per què?

— Com que fa tres nits que no vénis borratxa...

K. BALLO T

SERVIR DE PARROQUIÀ

EN Joanet va anar de càcera a la propietat que posseeix a Sallent el seu amic Castany.

— Joanet, no badis — li va dir el seu amic —, que aquí no t'avorriràs. Si al vespre no tens massa son, un cop hakis sopat i fumat el darrer cigar, puja a la cambra de la raspa, que encara que sigui de poble està força bé i coneix el seu deure millor que cap noia de ciutat i demà ja em diràs si aquí es menja bé, es dorm bé, es caça bé i es té tot ben disposat pels amics...

— Gràcies, noi, gràcies! — respongué En Joanet —. Això són companys i no lo que avui corre...

I aquella mateixa nit, el bon caçador, que, com veuen vostès, lo mateix caçava amb escopeta que amb fura, pujà cap al quarto de la raspa, que, com és natural, ve trobar obert, i la escena es desenrotllà de conformitat amb el programa que abans havia traçat l'hostatger.

Cap a les dues del matí, En Joanet decidí donar l'entrevista per acabada. S'alçà per anar-se a la seva cambra, i, treient un bitllet de vint duros que s'havia deixat expressament a la butxaca de la camisa de dormir, digué a la raspeta:

— Té, maea, perquè et compris un anell.

La xicota somriugué, guardà el bitllet dintre la mitja i, després amb els ulls injectats de desig:

— Sap què trobo? — digué allargant-li els braços. — Que ja que paga tan bé, és una vertadera llàstima que se'n vagi tan aviat...

GAR LOPETA

CONSEQUÈNCIES D'UN ARRÓS

F EIA més d'una setmana que En Calabuig feia molt mala carota. El quefe de negociat prou li deia: Calabuig, cuidi's, que vostè no està bé!, però ell no en feia cap cas. Per fi, un matí no li va quedar més remei que enviar un recado dient que es quedava al llit i que ja enviaria el certificat del metge.

Aquest, avisat pels pares del xicot, no va trigar en anar-lo a visitar. El mirà, el palpà, el tornà a mirar i acabà diagnosticant una malaltia d'aquelles que es curen amb una medicina numerada.

—Vol dir, que és això? — interrogà, tot estranyat, En Calabuig—. Miri que jo, apart d'una petita aventura que vaig tenir darrerament, no puc sospitar de res...

—Expliqui-me-la, aquesta aventura — li va dir el metge.

—Res, una cosa insignificant. Al despatx havíem tingut una mecanògrafa un xic lliure de costums, sap? La noia se'n va anar, sense que es sapigués perquè. Un vespre la vaig trobar, em va dir que feia de cupletista, però que estava sense feina... La vaig convidar a sopar, i... res. Menjàrem un arrosset a la valenciana, a cà'n Joan, beguérem un xic de xampany i ve't aquí...

—Doncs estigui segur que aquell arròs té la culpa de tot el què li passa.

—No pot ésser. Si era tan bo!

—No en faci cas. Quan es va a sopar amb dones, no és l'arròs lo què es té de mirar. Són les petxines, les petxines...!

K. PARRÓ

UN PARTIT QUE PALLA

U NS amics nostres, que posseeixen uns terrenys prop de la Sagrada Família, on pensen edificar-hi dintre de poc uns magatzems, hi han instal·lat un petit camp de futbol. Alguns diumenges, al matí, puguen, juguen una mica i després esmorzen. Com vostès veuen, es tracta d'una diversió pacífica i absolutament moral.

Diumenge passat, un dels propietaris del terreny que havia tingut d'anar a posar un telefonema, trobà un amic seu a la Plaça de Catalunya.

—Ja saps que tenim un camp de futbol?

—A on?

—Allà dalt, al carrer de Mallorca. No et vaig dir que havíem comprat uns terrenys?

—Ah, sí!

—Doncs allí tenim un camp de futbol amb portes, tribunes pels amics, en un mot, tot lo indispensable, però, en petit, naturalment.

—Està bé. És un bon sistema per divertir-se...

—Mira, ara deu ser-hi la colla. Vols pujar a veure'ls? El tramvia número seixanta ens hi deixarà a dues passes.

—Sí, anem-hi!

Pujaren a l'elèctric i, deu minuts més tard eren a la Sagrada Família.

Però quina no va ésser la seva sorpresa en trobar als altres companys que ja estaven esmorzant.

—Que no heu jugat?

—No — respongué, tot malhumorat, un dels que menjaven.

—Per què? Què ha passat?

—Ja veuràs què ha passat. Segons m'ha dit el barraquer, la seva filla, la Roseta, que ara és a plaça i té les claus, ahir no sé quin acudit va tenir, que va agafar les nostres pilotes i se les va ficar a dins.

K. BRIOLA

ENTRE CANALLA

O N és, la Marguerideta? Em jugo un peix que ja està amb En Joanet!

Això passa cada matí a la torre on viu el matrimoni Sampol, i es comprén. La seva nena, la Marguerideta, té sis anys, i el Joanet l'hereu dels propietaris de la finca del davant, en té set. Com que tenen professors particulars tant l'un com l'altra i no hi van fins a les onze, les dues criatures, així que es lleven, corren l'una darrera de l'altre.

—Marguerideta — li diu sempre la seva mà—, no vagis a jugar amb el Joanet, que les nenes no hi han de jugar amb els nens.

—Joanet! — diu l'autora dels dies del veïnet de la Marguerida—. No et dones vergonya, de voler jugar amb les nenes, tan gran?

Tot això és com si els hi cantessin "La bejariana" o els hi llegissin discursos d'En Romanones. La Marguerideta i En Joanet corren sempre l'un a darrera de l'altre.

—Marguerideta! — cridà l'altre dia, ja de mal humor, la senyora Sampol—. Com és que et trobo altra vegada jugant amb el Joanet?

—Es que m'ensenyava la baldufa que li ha comprat el seu tiet!

—Desobedienta! — cridà la mare—. Les bones nenes, no han de jugar-hi amb la baldufa dels nens!

T. REMPAT

Conte premiut del número passat:

El bon eon x e

versió de termes

QUINA gent, els Brufaus! — em digué la meua cosineta, que aquella tarda havia anat de visites. He estat a veure'ls i ara, a més del "Corner", tenen un altre gos. Tota la casa està empestada d'una pudor que si hi estic un xic més, caic en basca.

—Deuen tenir pocs mals de cap, aquesta família! — vaig respondre.

—Com que no tenen fills...

—Ah! No tenen fills? Així, tot s'explica...

—Què? — preguntà la meua cosina que és més mal intencionada que un Miura—. Que tinguin gossos perquè no tenen fills o que no tinguin fills perquè tenen gossos?

BIR HOSTA

El promès

ANGELINA! — exclamà la Estefania així que la seva amiga va entrar al menjador—. M'agrada que hakis vingut. Precisament avui estic d'un humor de mil diables i necessito que em distreguis.

—Què et passa? Ja t'has barallat altre cop amb l'Ernest?

—Naturalment!

—Bé...! Això no té importància... Renyines d' enamorats passen de pressa...

—Es que l'Ernest no m'estima!

—Si que t'estima, dona! Es que alguns cops, tu ets un xic massa exigent amb ell!

—Exigent, exigent! També ell n'és, en certs moments... Creu-me, no em demostra l'afecte que jo em mereixo.

—No siguis així, dona! A voltes tu et fixes malament!

—Que em fixo malament? Si l'Ernest m'estimés de debò, ja m'hauria buscat un promès que anés pel cantó seri!

F. AVALL HARGA

El pobre vell

EN Cruells, xofer particular, tenia una amigueta força bufona, a la que s'estimava com les nines dels seus ulls.

I més l'hauria estimat, si la xicota no hagués tingut, com vulgarment es diu, les mans foradades. Demanava per vuit i gastava per quatre, per la senzilla raó de què En Cruells li escatimava els donatius tant com podia.

Quan no li era possible arrencar-li més diners, l'amigueta d'En Cruells li deia:

—Dom una pesseta per aquell pobre vell d'aquí davant...

El bon xofer, creient-se que es tractava d'algun desvalgut a qui la noia feia caritat, els hi donava.

Però una tarda que sortia de veure-la, En Cruells no pogué resistir la temptació de mirar si veia al vell a qui la seva caritativa amiga reservava tantes almoines. Fou en va. Allà no hi havia vell ni res que s'hi assemblés.

L'endemà, En Cruells digué a la noia:

—Escolta: on és aquell vell pel que sempre em

demanes cèntims? Ahir vaig mirar, per baix el carrer, i no el vaig saber veure en lloc!

—Oh! — contestà la xamosa criatura—. No hi és pas al carrer!

—Doncs, on es col·loca?

—A dintre d'aquella pastisseria. Es l'amo, i ven uns carmetlos més bons!

K. BRITET

TRADUIM de "Frou Frou", periòdic galant parisenc, el següent anunci:

"Senyora: El vostre amant és fora, aquest vespre i el trobeu a mancar. Demaneu-me el meu aparell perfeccionat i tindreu la sensació d'estar al costat de la persona que estimeu. *Il·lusió absoluta de la realitat.* S'envia franco i discretament contra lliurança de trenta francs. Adreça: Senyora X, carrer de tal, número tal".

Veure's aquí una dama benefactora de la *humanidad doliente...*

De la ressenya d'un accident, publicada en un rotatiu del matí:

"Desgraciadamente, cuando el juez se personó en la casa de socorro, el cadáver no pudo declarar..."
Ja va ésser llàstima!

Títol d'una pel·lícula que donen actualment al "Pathé Cinema".

"El triunfo de la sardina".
No hem vist el film, però hi anirem a veure de quina classe de peix es tracta.

CORREU SECRET

P. Mestres. Ja ha estat publicat. — *B. Orrango.* Aquest cop, pifiada. Que hi farem. Un altre dia serà. — *K. Britet.* Si no ens equivoquem, va publicar-se quan la mort d'En Riego. — *Fick Hada.* Això de la fava és un assumpte que creix de dia en dia, encara que s'ha tocat molt. — *Fra Ansem Tarot.* Tindriem molt gust en saludar-lo de 5 a 7 de la tarda als nostres tallers, Bou de Sant Pere, 9. — *Bufanúvols.* I ara! Què s'ha cregut? Primer bugallalistes. — *Van Da Rott.* Té aproximadament els anys de la Pauleta Pamies.

AVIAT!
NÚMERO EXTRAORDINARI
DEDICAT A
LES NOSTRES MODISTETES

ESCUDELLA DE PAGÉS

En el "Edén Concert" està
 [d'estrella
 la Parreño, xamosa i encisera
 que alegre amb els seus cants
 [aquella casa
 refilant com xamosa cadenera.
 Quan els seus Jocs Florals faci
 [LA TUIES
 regina de la festa la farem
 i si ens vol escoltar ja pot ben
 [creure
 que no ens avorrirem.

* * *

Ja funciona l'ascensor
 del monument a Colomb;
 un dia que tinguem temps
 pensem de donar-hi un tom.
 La vista que allí es disfruta
 deu ser un espectacle nou
 i encara més, si es pot veure
 del genovès, aquell ou.

* * *

En Marcellí Domingo,
 sòcies d'En Rufasta,
 sembla que amb el teatre
 va camí de fer pasta.
 No li hem vist "El pan nuestro"
 i per això ignorem
 si aquest ja és pa de figa,
 o és pa blanc i corrent.

* * *

Ja és aquí la Nita Jo
 i a "Eldorado" cada nit
 la veureu, cap a quarts d'una,
 lluint son art exquisit.
 Es veu que els dies no passen
 per aquesta étoile gentil,
 encara que estic segur
 n'hi han passat més de deu mil.

* * *

Al "Barcelona" s'estrena
 "La muerte del rui señor",
 que és l'història d'En Gayarre
 descrita amb un gran primor.
 Un d'aquests dies, si ens vaga,
 una paròdia en farem
 que es dirà, si no canvia
 nostre fecond pensament,
 "La mort del pardal sens gàbia",
 que és l'història punt per punt
 de lo què serem nosaltres
 dels seixanta anys per amunt.

* * *

A l'"Olympia" un amic nostre
 volgué portar la promesa,
 que és xicoteta de principis,
 i per res es sent ofesa.

—Si vols veure el "Rigoletto",
 li va dir, t'hi portaré.

I la xicoteta, vermella,
 molt seria li respongué:

—Si em parles d'aquestes coses
 mai més sortirem plegats,
 que això no has de nomenar-ho
 fins que ja siguem casats.

* * *

El "Tam Tam", que és la revista
 més alegre que ha estrenat
 nostre amic senyor Serrano
 des de que té el "Ba-ta-clan",
 s'aguanta ferma al cartell
 i encara s'aguantarà,
 puix hi ha un floret de xicotetes
 com a l'harem d'un soldà.
 Tenen d'estrella a la Zoe,
 que en les rumbes no té igual;
 després l'Antonieta Fuentes,
 morenassa esculptural

en quines fuentes voldria
 ma set jo poguer calmar.
 Hi ha demés la Clavel,
 un clavel que és molt fullat,
 vull dir, que té moltes fulles;
 no vagin a pensar mal.
 En fi, que en aquell concert,
 la estona no la perd mai
 qui té ganes de fer broma
 i divertir-se com cal.

* * *

La Garzón, que és una noia
 que té molts portaments,
 vol canviar-se el nom que porta,
 puix sempre causa incidents.
 I és que els cambrers que hi ha al
 ["Folies"

tots dominen el francès
 i si algú crida — Garzón!
 es pensen que va per ells.

* * *

En Pepet, que era sereno,
 sostenia relacions
 amb la Manela, la filla
 del taberner Farrerons.
 Un dia que un uniforme
 d'hivern En Pep estrenava,
 li anà a ensenyar a la Manela
 per veure si li agradava.
 Els botons de la guerrera
 li cridaren l'atenció
 i començà a jugar amb ells
 sense trobar oposició.
 Jo no sé què va passar,
 mes lo cert és que han renyit
 i que ara va la Manela
 carregada amb un petit.
 Noies que el vostre promès
 porti uniforme vistós,
 no li toquen els botons
 que tindreu un disgust gros.

L'AFARTA POBRES

Tot no es pot amagar

SI vostès fan vida noctàmbula, coneixeran a bon segur a En Badó, el xicot més trempat i barrilait que hi ha en tot Barcelona, d'Hospitalet a Sant Adrià. Ell no hi ha nit que no surti, que no begui, que no cridi i que no acabi cap allà a quarts de quatre del matí en algun lloc d'esbarjo a porta tancada amb nenes amables de dos duros sessió.

Tot això no tindria res de particular si En Badó no

fos casat, i casat des de fa molts anys amb una dona maca, amable i simpàtica.

—Expolita i com t'ho deixa fer, tot això, la teva dona?
 —Li preguntarem l'altre dia al cafè on acostuma venir a passar la estona.

—Veuteu—ens va respondre—. Jo, moltes coses no li dic. Això de que sempre tinc llit parat a cà la Brígida, i que sempre sóc a l'Edén, ella no ho sap... Lo que no puc amagar-li és que cada matinada arribo a casa borratxo..

EL BARÓ DE CLARIS

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat

Calefacció central a les dues cases

Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 Ctas

L. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

Hotel Restaurant CASA JUAN

Pensión con desayuno 12 pesetas

Gran confort

Rambra Sta. Mónica, 21-23 Teléf. 2372 A

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110

GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

No val a badar...!

Passen por LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació dels que ensopiquen. Polvos per matar les cabres de dotze potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esperades com si veïssin el llop, compreu la Loción Ladil que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Farmàcia

EL CANTÀBRICO

OSTRAS Y MARISCOS

- FILLS DE C. BADIA -

CALLE SANTA ANA-11-B
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

Es cura en deu minuts amb el

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Assalt, 86 i centres d'espectífics. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el quint fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani con la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el quint fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

FELICIDAD CONYUGAL

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer, quart i quint es completa la magistral concepció, oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

—I vostè Rafela, què n'opina d'aquests incidents d'En Planas?
—Jo, què vol que li digui?... Em sembla que tot plegat és una qüestió de pilotes.